

Sygn. akt II CSK 297/19

POSTANOWIENIE

Dnia 22 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzcyk

w sprawie z powództwa J. S.

przeciwko Z. W.

o odszkodowanie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 listopada 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 5 grudnia 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca Jolanta Skotowska powołała się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wynikającą z tego, że w postępowaniu przed Sądami pierwszej i drugiej instancji doszło do naruszenia przepisów prawa procesowego i materialnego, tzn. art. 316 § 1, art. 232 § 2, art. 382 i art. 381 k.p.c., a także art. 415 k.c. W konsekwencji powódka utraciła możliwość ubiegania się o odszkodowanie od pozwanego. Ponadto, zdaniem skarżącej w sprawie pojawiają się istotne zagadnienia prawne dotyczące interpretacji skutków odstąpienia od umowy.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, powołanie się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej zakłada, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter, dotyczyć konkretnych, powołanych we wniosku przepisów prawa i być dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika, co skarżący zobligowany jest wykazać (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52 i z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Złożony przez skarżącą wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwalał uznać, by była ona - w przyjętym znaczeniu - oczywiście uzasadniona.

Motywy wniosku sprowadzały się do ogólnikowych twierdzeń, że w sprawie doszło do naruszenia przepisów prawa, którym nie towarzyszyła żadna argumentacja jurydyczna, a tym bardziej taka, która pozwalałaby przyjąć, iż zaskarżony wyrok jest nieprawidłowy. Podkreślenia wymaga, że rola wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jeżeli wniosek ten opiera się na

przyczynie kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., nie polega na wyrażeniu przez autora skargi poglądu, że skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna, a zaskarżone orzeczenie - nieprawidłowe, nawet w stopniu rażącym, ale na przytoczeniu stosownego jurydycznego wyводу, który przekonywałby - bez potrzeby odwoływania się do argumentacji zawartej w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych - że kwestionowane orzeczenie jest obarczone oczywistą i ewidentną nieprawidłowością. Sformułowany przez skarżącą wniosek nie czynił zadość temu wymaganiu.

Skarżąca nie wykazała również innych przyczyn kasacyjnych; w szczególności przytoczonych we wniosku pytań, dotyczących znaczenia intencji towarzyszących powódce przy składaniu oświadczenia o odstąpieniu od umowy i ważności pełnomocnictwa, w którym „(...) nie ustalono i nie zabezpieczono interesów powódki”, nie można było uznać za istotne zagadnienia prawne w rozumieniu przyjętym w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Abstrahując od tego, że pytania te nie zostały odniesione do konkretnych przepisów prawa, były pozbawione koniecznego abstrakcyjnego charakteru i nie zawierały jakichkolwiek rozważań mogących wskazywać na możliwe kierunki ich rozstrzygnięcia (por. w tym kontekście postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, i z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, niepubl.), należało dostrzec, że w skardze kasacyjnej nie zarzucono naruszenia przepisów regulujących ważność czynności prawnych (art. 58 k.c.) oraz wykładnię oświadczeń woli (art. 65 k.c.), co pozostawiało poglądy sformułowane w tym zakresie przez Sądy *meriti* poza kognicją Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

as]

aj